

HOTEL RICHE

- Begin jaren zestig beginnen Corry en Harry Vermeer hotel Riche in Geleen op de hoek Rijksweg/Beekhoverstraat.
- In 1980 besluiten ze tot nieuwbouw van een viersterrenhotel op de hoek Rijksweg/Geleenbeeklaan.
- In 1987 wordt het pand verkocht, maar de nieuwe eigenaren weten het hotel niet van de ondergang te redden.

- In 1993 wordt het onderkomen tot asielzoekerscentrum (AZC) omgedoopt.
- In 2002 sluit het AZC de deuren en daarna verloedert het leegstaande pand.

Ziel en zaligheid

„Ik heb deze plek jarenlang gemeden. Die aanblik, ik kon het gewoon niet aanzien. Heel mijn ziel en zaligheid lag in het hotel. Het doet pijn als je ziet hoe anderen er vervolgens mee omspringen. Maar nu ben ik weer trots.”

Corry Vermeer, voormalig eigenaar hotel Riche

Corry is weer trots

Jarenlang viel het voormalige viersterrenhotel Riche in Geleen ten prooi aan vandalisme, brandstichting, drugsdeals en prostitutie. Het 'Hilton van het Zuiden' was verpauperd, tot groot verdriet van grondlegster Corry Vermeer (82). Die is tot tranen toe geroerd dat haar geesteskind, zij het met een andere bestemming, weer tot bloei is gekomen.

door Ivo Op den Camp

Hotel Riche! In de jaren tachtig een symbool van grandeur op de grens tussen Geleen en Sittard. Een viersterrenhotel, pronkstuk in het toen nog zelfstandige Geleen. DSM stalde er met alle plezier gasten uit het hogere echelon, zakenlieden kwamen er graag om deals rond te breien en het was een uitgelezen adres voor huldgingen, bruiloften, jubilea en andersoortige festiviteiten.

„En het liep als een trein. Daar heb ik geen enkele slapeloze nacht over gehad”, zegt Corry Vermeer, ruim een kwart eeuw later. In 1980 opende de kwieke, van oorsprong Brabantse, samen met haar inmiddels overleden man Harry het prestigieuze nieuwe hotel. Zeven jaar lang waren Corry en haar man dag en nacht in de weer om het de gasten naar hun zin te maken. Met succes, al liep hun (levens)pad niet bepaald over rozen. Over die zwarte bladzijde wil Corry Vermeer het niet meer hebben. „Het is de toekomst die telt”, zegt ze. „Wat geweest is, is geweest.” Vooral op aandringen van haar man werd hotel Riche in 1987 verkocht. Vanaf dat moment ging het snel bergafwaarts met het onderkomen, met als resultaat dat hotel Riche in 1993 werd omgedoopt tot asielzoekerscentrum (azc). Als in 2002 ook het azc de deuren sluit, komt het pand leeg te staan en is het overgeleverd aan complete verloedering.

„Ik heb de plek jarenlang gemeden”, zegt ze. „Die aanblik, ik kon het gewoon niet aanzien. Heel

Corry Vermeer is tevreden over het resultaat van de renovatie en de nieuwe

bestemming van het vroeger door haar gerunde hotel Riche.

foto Ermindo Armino

mijn ziel en zaligheid lag in het hotel. Het doet pijn als je ziet hoe anderen vervolgens met zoiets omspringen.” Maar vandaag (gisteren, red.) is Corry Vermeer terug op de plek waar heel wat bladzijden familiegeschiedenis zijn geschreven. Onder haar

‘Het is toch een stukje van mij. Een mooi gevoel’

arm geklemd houdt ze een fles champagne. Die is voor Roel Veltmeijer, manager bedrijfsvoering van Luyster Vastgoed, het bedrijf dat uiteindelijk - nadat het gebouw enkele malen van eigenaar is gewisseld - het voormalige hotel heeft gerenoveerd tot een appartementen-annex kantorencomplex. Het draagt de naam DeuxVilles, verwijzend naar de nabijheid van de vroe-

gere gemeentegrens tussen Geleen en Sittard.

„Ik ben zo ongelooflijk trots en wil jullie bedanken dat het zoiets moois is geworden”, stamelt Corry Vermeer. Tranen wellen op. Ze kan moeilijk de juiste woorden vinden om haar geluk te betuigen. „Iedereen vindt het fantastisch dat die vreselijke aanblik er niet meer is. Mijn kinderen, maar zeker ook de gemeente Geleen (dat ze Sittard vergeet, zij haar vergeven, red.)” Corry Vermeer loopt de entree binnen, waar links in de muur een herdenkingssteen van de opening in 1980 was ingemetseld. Een attente medewerker van Luyster Vastgoed wist te voorkomen dat de steen op het stort zou zijn beland en heeft het met grote emotionele waarde omgeven herinneringsstuk vorige week aan Corry Vermeer overhandigd. „Die steen krijgt een speciaal plekje in mijn woning.” Met de lift gaat het naar de bovenverdieping. Hier huisden Corry en

haar gezin van 1980 tot 1987; nu is het als penthouse te huur. Even wordt het stil. Onuitgesproken gedachten cirkelen rond. „Tsjja, het is toch een stukje van mij. Een mooi gevoel. Het is dat ik niet kan autorijden en daarom aan de Markt in Geleen woon, anders zou ik hier meteen weer willen zitten. Kijk

wat een prachtig uitzicht”, richt ze haar blik over Geleen en omstreken. „Kijk, dit zijn nog de oorspronkelijke leuningen”, zegt Corry Vermeer, terwijl ze via het trappenhuis een verdieping afdaald en door de gang struint. „En hier was de bruidssuite”, wijst ze op een voordeur, waarachter momenteel een

van de appartementenbewoners huist. „Soms is het net of ik hier pas gisteren ben vertrokken”, blikt ze tevreden terug na de rondgang. „Weet je, ik heb mezelf destijds een 10 gegeven voor het hotel, maar dat cijfer draag ik nu graag over aan degenen die het weer zo prachtig hebben opgeknapt.”